

Eerste update hulpfonds Nepal, medio mei 2015.

Aan iedereen,

Minstens drie aanleidingen voor deze update.

- 1) Onze oproep om te doneren voor het Padme-Om hulpfonds heeft fantastisch veel reacties opgeleverd, persoonlijk, per mail, per telefoon en last but not least per bank.
- 2) Er is inmiddels wat meer bekend over de situatie in de dorpen en over hoe de gezinnen van onze Padme-Om-kinderen er aan toe zijn
- 3) Wat gaan wij doen? We krijgen steeds beter in beeld waaruit onze hulp zal gaan bestaan. Over deze onderwerpen willen wij u informeren.

Chhiring en zijn gezin zijn ook na de tweede zware beving ongedeerd en zijn huis heeft weinig schade opgelopen. Zij zijn alleen bang voor nog meer zware schokken en bivakkeren weer in een tentje op hetzelfde open veldje, dat ze kort daarvoor hadden verlaten, toen ze na de eerste zware schokken net weer een beetje op adem waren gekomen. Het zal niemand verbazen, dat zij zich heel onzeker voelen, nu de allergrootste en spreekwoordelijke zekerheid die een mens kan hebben, de zekerheid van vaste grond onder je voeten tot twee, drie keer toe letterlijk is weggeslagen en de aarde nog steeds een paar keer per dag dreigend trilt. Wat wèl verbazend is, is de gelaten acceptatie van de realiteit, zonder moedeloos, depressief of apatisch te worden. Chhiring wil zo gauw als het kan naar de dorpen toe om poolshoogte te nemen en te helpen, maar hij moet nu nog wachten tot de wegverbindingen naar de dorpen weer enigszins begaanbaar zijn en ook veilig genoeg; Er rollen nu nog te veel losgetrilde rotsblokken en stenen naar beneden.

Ook Dev Raj Simkhada, het voormalige hoofd van de school in Syabrubensi en zijn vrouw Parbati, die sinds twee maanden in Kathmandu wonen, zijn ongedeerd. Hij stuurde ons het relaas van zijn beleving van de eerste bevingen. Voor wie het interesseert, zie de andere bijlage.

De situatie na de eerste zware bevingen

Veruit de meeste kinderen die we ondersteunen wonen in dorpen in het district Rasuwa, met name in Syabrubensi en Haku. Een kleine minderheid woont verspreid over een paar andere dorpjes en slechts enkelen in Kathmandu. In Rasuwa-district zijn zo'n 700 mensen omgekomen, maar voor zover nu bekend hebben al onze Padme-Om-kinderen de aardbevingen overleefd, maar hebben twee van hen hun moeder verloren. Veel gezinnen zijn dakloos en wonen in tenten of onder een plastic lap op een paar stokken.

Haku, gelegen halverwege een heel hoge en steile helling, is zwaar gehavend, er is weinig van over. Ook veel van de piepkleine in cultuur gebrachte vruchtbare veldjes (terrasjes) voor de verbouw van rijst en groenten, zijn door de landslides vernietigd en/of mee naar beneden geschoven. Er gaan stemmen op om het dorp op een andere, veiliger plaats te herbouwen.

Uit het ook zwaar getroffen plaatsje Batar hoorde Chhiring van de drie families, die we daar ondersteunen, dat hun huizen weg zijn en dat ze geen eten hebben. Wrang detail: Het enige dat

zij van de noodhulpacties merken zijn de helicopters die zij zien overvliegen, de helicopters met noodhulp vanuit Kathmandu op weg naar verder weg gelegen dorpen.

Van een vader uit Syabrubensi kreeg ik gisteren een mailtje. Hun uit leem opgetrokken huis met golfplaten dak is onder een grond- en steenlawine bedolven. Hij schrijft: "Ons huis is weg en de aarde trilt nog steeds, dus we zijn niet zo blij. We hebben alles verloren dus we zijn bedroefd. Maar we zijn niet dood, dus we zijn gelukkig." En dan sluit hij zonder ook maar een spoor van cynisme af met "ik hoop jij een fijne dag hebt". Dit is typerend voor hoe wij "de" Nepalezen kennen: Acceptatie van het eigen lot, hoe ellendig ook en tegelijkertijd de ander het beste blijven gunnen. Dat is, denk ik, ook waarom zo velen die in Nepal zijn geweest zich zo betrokken blijven voelen met dit land en met deze mensen.

Reacties op onze oproep

Verrassend veel aanmoedigende reacties, spontane mini-acties van kinderen en van mensen, die de brief in eigen werkkring verspreidden etc. resulterend in een mooie opbrengst. Na de oproep werden er direct en doorlopend bedragen op de rekening van Padme-Om gestort, door onze trouwe donateurs maar ook door een reeks mensen die we nog niet kennen. En nog steeds komt er zo nu en dan wat bij. De stand is op dit moment is € 6 569,=. Enorm bedankt, iedereen die een bijdrage heeft geleverd.

Dokter Jos heeft ons voorgesteld om de helft (ruim € 2 000,=) van het bestaande Padme-Om-budget voor onze kinderen uit Haku (de "kinderen van dokter Jos") in het hulpfonds te storten en te besteden aan de hulp aan de gezinnen van die kinderen.

Een maand vóór de aardbeving hield de Theresiaschool hier in Berlicum hun jaarlijkse actiedag, elk jaar voor een ander goed doel. Dit jaar viel die eer te beurt aan Padme-Om. Niet minder dan € 3 362,50 was de opbrengst. Dit bedrag zouden we uiteraard besteden aan de schoolopleiding van een aantal kinderen, maar ook aan een toiletgebouw voor de school, met voor het eerst aparte meisjestoiletten. In overleg met de school laten wij de toiletvoorziening voorlopig vervallen en voegen we het daarvoor geplande bedrag ad € 2 000,= aan het hulpfonds toe.

Met deze bedragen hebben we voor de wederopbouw hulp in totaal ruim € 10 000,= beschikbaar. Afhankelijk van wat er allemaal nodig blijkt te zijn verhogen wij vanuit de Padme-Om-buffer voor de aangegane studiesteunverplichtingen voor de lange termijn (11 jaar) het budget met maximaal eenzelfde bedrag. Wij gaan er van uit, dat onze sponsors het met ons eens zijn, hoewel dit geld primair was gedoneerd voor de schoolopleiding van Nepalese kinderen, dat de huidige omstandigheden in Nepal deze tijdelijke bestemmingswijziging rechtvaardigen. Vooral nog komt ons primaire doel, het naar school helpen van kinderen uit arme gezinnen, niet in gevaar. Met de beschikbare middelen kunnen we voor tientallen gezinnen beslist veel betekenen en misschien zelfs "het verschil" gaan maken.

Wat gaan wij nu doen?

Zoals eerder gemeld gaan wij er van uit, dat de allereerste noodhulp (water, voedsel, medische hulp, tenten) al is verleend. Wij zullen ons primair richten op de wederopbouw fase, dus op hulp bij de wederopbouw van een bestaan voor de gezinnen, waar we via de kinderen al een zekere verantwoordelijkheid voor hebben.

Chhiring gaat zo gauw mogelijk naar het noorden, naar Syabrubensi, Haku en de andere dorpen om te peilen welke hulp we het beste kunnen gaan geven. Maar als hij in situaties komt, waar mensen acute hulp nodig hebben en die nog steeds niet door anderen worden geholpen, dan zal hij die mensen uiteraard ook naar beste vermogen helpen, om te beginnen die gezinnen in Batar.

In principe gaat hij dus eerst peilen waar de grootste behoefte van de gezinnen ligt, nu direct maar ook met het oog op de komende tijden (de winter). Chhiring verwacht dat het accent zal liggen op het herstel en vooral de herbouw van hun hutten of “huizen”. Zijn suggestie is om bouwmaterialen, (planken, golfplaten, spijkers e.d.) ter beschikking te stellen aan de gezinnen, die zelf actief de herbouw ter hand willen nemen. Voor wie dat echt niet zelf kan is misschien meer of andere hulp mogelijk. Verder is enige basisvoorziening voor wonen, koken en slapen misschien nodig. Chhiring voorspelt, dat de mensen deze hulp fantastisch zullen vinden, want niemand anders, verwacht hij, geeft ze zulke “big help”.

Tijdplanning.

Een deel van de hulp kunnen we waarschijnlijk grotendeels direct of op heel korte termijn leveren. Voor de herbouw van huizen of hutten e.d. ligt dat iets anders. Hoe zeer iedereen ook weer zo snel mogelijk over een woning zou willen kunnen beschikken en een waterdicht dak boven zijn hoofd zou willen hebben, toch zal onze hulp daarvoor niet altijd ogenblikkelijk nodig zijn. De moesson staat namelijk op het punt van beginnen. De langdurige overvloedige regen veroorzaakt ook zonder aardbevingen elk jaar weer aardverschuivingen. Nu verwacht iedereen er nog veel meer omdat de grond op veel plaatsen al losgeschud is. Dit betekent, dat degenen die hun huis helemaal kwijt zijn en opnieuw moeten bouwen toch willen wachten tot na de regentijd, want dan pas weten ze of de plek voldoende betrouwbaar is. Dit geeft ons de tijd om dit deel van onze hulpverlening goed voor te bereiden, in het groot in te kopen in Kathmandu en te transporteren naar de dorpen, zonder dat dit extra vertraging bij het herstel veroorzaakt.

Ondanks alle goede bedoelingen en de zorgvuldigheid die we proberen in acht te nemen blijft er toch een risico, dat er onder de mensen jaloezie ontstaat, als je de ene wel en de andere niet helpt. Hoe begrijpelijk ook, het is niet anders, we kunnen nu eenmaal niet iedereen (substantieel) steunen. Chhiring weet echter uit eigen ervaring hoe deze sociale mechanismen in zo'n dorp werken. Hij zal daar alert op zijn en de scherpe kantjes proberen te vermijden.

Tot zover deze update.

Met vriendelijke groet,
Jan van Schaaik

Naschrift nav het laatste nieuws (van gisteren):

Ik hoorde zojuist, dat er afgelopen nacht weer een flinke aardbeving heeft plaatsgevonden. Of dit gevolgen zal/moet hebben voor onze planning weet ik niet. Daarover dan in de volgende update.

Naschrift nav allerlaatste nieuws, (van vandaag):

Contact gehad met Chhiring. Hij heeft de schokken gevoeld, maar niet veel heftiger dan de andere schokken. Hij besteedt er niet veel aandacht meer aan. Alles went kennelijk, zelfs dit. De route naar het noorden kan weer gebruikt worden. Chhiring maakt zich klaar voor vertrek. Morgen vertrekt hij.

Zijn zoon Sonam (21) gaat met hem mee. Daar zijn wij erg blij mee, want inhoudelijk is het voor Chhiring al een hele klus, maar ook de tocht op zichzelf zal zowel mentaal als fysiek zwaar voor hem zijn. Hij gaat onder andere naar wat er over is van zijn geboortedorp en -streek, waar hij “iedereen” kent of kende. Hij realiseert zich dat en weet wat hem mogelijk te wachten staat, maar hij staat te popelen.